

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň Mgr. Jany Jurečkové a Mgr. Andrey Veselé ve věci

žalobce

Czech Aerospace Industries, s.r.o.
se sídlem Na Poříčí 1046/24, Praha 1
zastoupený Ing. Vladimírem Hejdukem, daňovým poradcem,
se sídlem Na Pankráci 1683/127, Praha 4

proti
žalovanému

Odvolací finanční ředitelství
se sídlem Masarykova 427/31, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 10. 2019, č. j. 43175/19/5300-22444-404601,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 10. 2019, kterým byla zamítnuta jeho odvolání proti rozhodnutím Finančního úřadu pro hlavní město Prahu č. j. 8824907/17/2001-52524-110749 a č. j. 8824153/17/2001-52524-110749 ze dne 18. 12. 2017 a č. j. 4742763/18/2001-52524-110749 a č. j. 4742929/18/2001-52524-110749 ze dne 25. 05. 2018, tedy platebním výměřům, jimiž žalobci a) byla vyměřena za zdaňovací období říjen 2015 vlastní daňová povinnost ve výši 210.000,- Kč, b) byl vyměřen za zdaňovací období duben 2016 nadměrný odpočet ve výši 7.812,- Kč, přičemž žalobcem byl v rámci příslušného přiznání k DPH uplatněn nadměrný odpočet ve výši 109.774,- Kč; c) byla vyměřena za zdaňovací období říjen 2016 vlastní daňová povinnost ve výši 206.220,- Kč, přičemž žalobcem byl v rámci příslušného přiznání k DPH uplatněn nadměrný odpočet ve výši 429.085,- Kč a d) byla vyměřena za zdaňovací období prosinec 2016 vlastní daňová povinnost ve výši 104.055,- Kč, přičemž žalobcem byl v rámci příslušného přiznání k DPH uplatněn nadměrný odpočet ve výši 477.129,- Kč.
2. Žalobce brojil proti všem výrokům napadeného rozhodnutí, neboť byl přesvědčen, že toto rozhodnutí trpí řadou zásadních vad, které způsobují jeho nesprávnost, nepřezkoumatelnost, a tedy i nezákonnost, a vzhledem k tomu, že zásadními vadami byly v předcházejících řízeních postiženy i platební výměry, žádal, aby soud podle ust. § 78 odst. 3 soudního řádu správního zrušil kromě napadeného rozhodnutí i tyto výměry.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

3. Žalobce v žalobě především namítal nedostatečně zjištěný skutkový stav a nesprávné právní posouzení.
4. Uvedl, že dne 25. listopadu 2015 podal řádné přiznání k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období říjen 2015, k němuž bylo následně dne 18. března 2016 podáno dodatečné přiznání k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období říjen 2015, ve kterém žalobce uplatnil nárok na odpočet z přijatých plnění. Dne 25. května 2016 žalobce podal řádné přiznání k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období duben 2016, následně dne 25. listopadu 2016 podal řádné přiznání k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období říjen 2016 a konečně dne 25. ledna 2017 podal řádné přiznání k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období prosinec 2016.
5. Správci daně vznikly pochybnosti o správnosti, pravdivosti, průkaznosti a úplnosti údajů o přijatých zdanitelných plněních vykázaných žalobcem v dodatečném daňovém přiznání, resp. v daňových přiznáních, a v jednotlivých věcech vyzval žalobce výzvami k odstranění pochybností. V rámci postupu k odstranění pochybností se žalobci nepodařilo odstranit

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

pochybnosti o správnosti pravdivosti, průkaznosti a úplnosti údajů o přijatých plněních vykázaných v priznáních a správce daně proto v nich provedl daňové kontroly, po jejichž ukončení byly vydány výše označené platební výměry.

6. Odvoláním žalobce proti platebním výměrům byla zamítnuta napadeným rozhodnutím, v němž žalovaný uvedl, že nárok na odpočet daně z přidané hodnoty z přijatých zdanitelných plnění lze uplatnit za podmínky, že náklady vynaložené na každé z předmětných přijatých plnění vykazují přímou a bezprostřední souvislost s ekonomickou činností žalobce. Žalovaný však dospěl k názoru, že žalobce v rámci jednotlivých daňových kontrol takovou souvislost mezi přijatým a poskytnutým plněním neprokázal.
7. Dále žalovaný změnil částečně právní názor ohledně části přijatých zdanitelných plnění, z nichž žalobce nárokoval odpočet daně jako plnění využitá v souvislosti s plněním osvobozeným od daně bez nároku na odpočet daně dle ust. § 54 odst. 1 písm. a) zákona o DPH. Žalovaný uvedl, že převod cenných papírů je dle ust. § 54 odst. 1 zákona o ZDPH finanční činností, tedy plněním osvobozeným od daně bez nároku na odpočet daně, ovšem v předmětném případě se nejedná o plnění uskutečněné žalobcem, a tedy nelze posuzovat vazbu žalobcem přijatých plnění na tuto poskytnutou slevu z kupní ceny akcií, a nelze se tedy ani zabývat priznáním kráceného nároku na odpočet daně dle ust. § 76 cit. zákona.
8. Ohledně skutkové stránky věci žalobce v žalobě uvedl, že v červenci 2015 stal jediným akcionářem společnosti JIHLAVAN a.s. Následně zjistil, že původní akcionář, kterým byla společnost HOBEGGO EUROPE LTD., neřešil některá environmentální rizika, která v současné době eviduje společnost JIHLAVAN. Na základě Smlouvy o spolupráci uzavřené mezi žalobcem a společností JIHLAVAN dne 2. září 2015, byla dohodnuta spolupráce při zjišťování rozsahu těchto environmentálních škod a dále spolupráce při vymáhání náhrady od bývalého vlastníka společnosti JIHLAVAN, tedy společnosti HOBEGGO.
9. Žalobce na základě této Smlouvy o spolupráci, v níž se zavázal spolupracovat při vymáhání finanční kompenzace pro společnost JIHLAVAN, zjišťoval nejenom rozsah škod, ale také aktivně vymáhal náhradu od bývalého vlastníka společnosti HOBEGGO. Žalobce v rámci daňových kontrol uváděl, že veškerá jednání byla vedena na základě zmíněné Smlouvy o spolupráci, přičemž v této smlouvě byla také dohodnuta výše a forma odměny pro žalobce a vymožená náhrada za environmentální škody byla určena společnosti JIHLAVAN (předpokládaná škoda byla vyčíslena ve výši přes 40 mil. Kč).
10. Z důvodu nehospodárnosti dalšího vedení sporu se společností HOBEGGO byla uzavřena dohoda o narovnání mezi žalobcem a touto společností, na jejímž základě bylo společností HOBEGGO vyplaceno narovnání ve výši 10.500.000,- Kč.
11. Žalobce dále nad rámec finančních prostředků z dohody o narovnání obdržel také sjednanou odměnu dle Smlouvy o spolupráci se společností JIHLAVAN, která byla jakožto zdanitelné plnění řádně uvedena v priznání k dani z přidané hodnoty a z této odměny byla odvedena daň.
12. Správce daně ani žalovaný se při uznatelnosti nároku z přijatých plnění nezabýval otázkou, k čemu a komu jednotlivá přijatá plnění vykázaná v rámci daňových priznání sloužila.
13. Žalobce přitom již v rámci daňových kontrol prokázal, že přijatá plnění nebyla využívána pouze v rámci vedení arbitrážní činnosti, ale také k jiným činnostem žalobce, jmenovitě šlo o plnění související s činností žalobce (tam spadají především náklady na vedení účetnictví),

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

dále zjištění rozsahu environmentálních škod ve společnosti JIHLAVAN (především jde o zprávu od společnosti Vodní zdroje Ekomonitor spol. s r.o. či odbornou spolupráci s RNDr. J. H.), a též o plnění související s vedením arbitrážního řízení (především právní služby od advokátní kanceláře Squire Patton Boggs, v.o.s. či advokátní kanceláře DUNOVSKÁ & PARTNERS s.r.o.).

14. V této souvislosti žalobce nerozporuje, že některá plnění byla použita ve sporu se společností HOBEGGO, nicméně to samo o sobě neznamená, že tato plnění nebyla žalobcem využita pro jeho ekonomickou činnost, neboť informace, které žalobce získal v průběhu vyjednávání se společností HOBEGGO a při přípravě arbitrážní žaloby, byly využity pro společnost JIHLAVAN, neboť tyto informace přispěly k likvidaci ekologických škod, přičemž jen díky získaným podkladům došlo u společnosti JIHLAVAN k výrazné úspoře při likvidaci ekologických škod a také k prevenci sankcím za porušení zákonů v oblasti ochrany životního prostředí. Činnost společnosti JIHLAVAN v této oblasti tak byla významně ovlivněna zjištěními předanými žalobcem a je nepopiratelné, že společnost JIHLAVAN měla prospěch ze spolupráce s žalobcem.
15. Správce daně ani žalovaný však nezohlednili povahu jednotlivých přijatých plnění, a to především účel, za jakým byla tato plnění porížena, a z toho důvodu nebyli schopni jejich správného zhodnocení. Správce daně uznal nárok na odpočet pouze u daňových dokladů za vedení účetnictví s odvoláním, že u ostatních plnění nebyl prokázán důvod pro uplatnění nároku na odpočet.
16. Ani správce daně, ani žalovaný se nezabývali podstatou ekonomické činnosti, kterou žalobce v období od října 2015 do prosince 2016 vykonával a která byla zaštitěna Smlouvou o spolupráci. Z jejich strany nedošlo k posouzení spolupráce mezi žalobcem a společností JIHLAVAN při vymáhání finanční kompenzace od společnosti HOBEGGO, sloužící ke snížení nákladů společnosti JIHLAVAN na odstranění environmentálních škod, jejichž původcem je či mohla být společnost JIHLAVAN, ani se nezabývali odměnou, kterou za tuto ekonomickou činnost žalobce obdržel. Nezabývali se tedy souvislostí mezi přijatým a poskytnutým plněním a v rámci daňového řízení neprokázali, že by přijatá plnění nesouvisela s poskytnutými plněními, a spokojili se s pouhým konstatováním, že žalobce dostatečně neprokázal vazbu mezi těmito plněními.
17. Dále žalobce v žalobě uvedl, že napadené rozhodnutí je vnitřně rozporné, obsahuje nepřesné a zavádějící údaje a je v některých svých částech nejednoznačné. Jestliže závěry o skutkovém vývoji případu jsou v napadeném rozhodnutí natolik nejednoznačné a neurčité, že je prakticky není možné přezkoumat, musejí takové vady nezbytně vést ke zrušení předmětného rozhodnutí.
18. Žalovaný ve vyjádření k žalobě odmítl, že by se ani správce daně ani žalovaný nezabývali otázkou, k čemu a komu jednotlivá přijatá plnění sloužila a jaký byl jejich účel, Zde poukázal na napadené rozhodnutí, a to odst. [64] – [65]. Prvostupňový správce daně opakovaně zjišťoval účel porížení přijatých plnění, ze kterých si žalobce nárokoval odpočet daně, a to konkrétně výzvami doručenými žalobci dne 31. 1. 2017, resp. dne 25. 08. 2017. Ve výzvě správce daně požadoval, aby žalobce uvedl účel přijatých plnění konkrétně dle jednotlivých přijatých faktur a prokázal vazby mezi přijatými plněními a uskutečněným plněním pro společnost JIHLAVAN, jež žalobce deklaroval jako svoji ekonomickou činnost. Žalobce na výzvu reagoval toliko předložením smluv a dohod, avšak konkrétní informace týkající se uskutečněného plnění správci daně neposkytl. Předložené důkazní

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

prostředky byly správcem daně vyhodnoceny tak, že účelem pořízení části přijatých plnění bylo získání slevy z kupní ceny akcií a byly tedy žalobcem využity výhradně k dosažení vlastního ekonomického prospěchu. Žalobce nikdy nedoložil, jaká konkrétní plnění společnosti JIHLAVAN poskytl a není tedy zřejmé, jaká přijatá plnění mohl k jím deklarované činnosti pro společnost JIHLAVAN využít. Tvrzení žalobce, že společnost JIHLAVAN měla z jeho činnosti a jím získaných informací prospěch, žalobce v průběhu daňového řízení nikdy neprokázal.

19. Pokud jde o Smlouvu o spolupráci se společností JIHLAVAN ze dne 2. 9. 2015, podle ní se smluvní strany dohodly na vzájemné spolupráci při vymáhání finanční kompenzace od společnosti HOBEGGO sloužící ke snížení nákladů společnosti JIHLAVAN na odstranění environmentálních škod prostřednictvím arbitrážního řízení vůči společnosti HOBEGGO. Na základě této smlouvy následně žalobce vystavil faktury pro společnost JIHLAVAN, přičemž plnění pro společnost JIHLAVAN bylo jediným uskutečněným zdanitelným plněním, které žalobce v relaci na předmětná sporná přijatá plnění vykázal. Žalobce však nikdy k výzvám správce daně neuvedl a nedoložil, jaká konkrétní plnění společnosti JIHLAVAN poskytl. Správce daně pak dospěl k závěru, že Smlouva o spolupráci se jeví jako účelová.
20. Ohledně námitek, že se správce daně ani žalovaný nezabývali odměnou, kterou za ekonomickou činnost žalobce obdržel, žalovaný odkázal na odst. [60] napadeného rozhodnutí, kde v návaznosti na tvrzení žalobce, že *„přijatá plnění byla pořízena v rámci vykonávané činnosti žalobce související s ekologickými škodami, za tuto činnost odvolateli náležela úhrada, která byla řádně deklarována v daňovém přiznání a byla z ní odvedena daň,* uvedl, že vystavení daňového dokladu s vyčíslením daně, přiznání a odvedení daně na výstupu není hmotněprávním důkazem, že deklarované plnění se uskutečnilo. Žalobce ani na výzvu k prokázání ze dne 25. 8. 2019 správcem daně nesdělil, co konkrétně bylo předmětem uskutečněných plnění pro společnost JIHLAVAN, v jaké formě byla plnění poskytnuta, kdo je předával či přebíral.
21. Nelze přisvědčit ani námitce žalobce, že se správce daně ani žalovaný nezabývali souvislostí mezi přijatým a poskytnutým plněním. Nutnou existencí přímé a bezprostřední (věcné a časové) souvislosti mezi přijatým plněním na vstupu a uskutečněným plněním na výstupu se žalovaný v napadeném rozhodnutí podrobně zabýval, avšak výslovně konstatoval, že žádná souvislost v daném případě nebyla zjištěna.
22. Žalovaný zdůraznil, že daňové řízení je postaveno na zásadě, že každý daňový subjekt má jak povinnost sám daň přiznat, tedy nese břemeno tvrzení, tak rovněž povinnost toto své tvrzení doložit, tj. nese i břemeno důkazní. Podle ust. § 92 odst. 3 zákona daňového řádu prokazuje daňový subjekt všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních. Z toho vyplývá, že primárně nese břemeno tvrzení a břemeno důkazní právě daňový subjekt. Jestliže tedy žalobce hodlal uplatnit nějaký nárok (včetně nároku na odpočet daně), musí v daňovém přiznání tvrdit, že mu tento nárok vznikl, a tuto skutečnost musí také následně prokázat. Žalobce však v průběhu daňového řízení neodstranil pochybnosti správce daně o oprávněnosti uplatnit plný nárok na odpočet daně z přijatých plnění za účetní, daňové a právní poradenství související s potenciálními závazky za ekologické škody a z plnění za odbornou spolupráci v oblasti ekologických zátěží, tedy z přijatých plnění, jež souvisela se získáním finanční kompenzace od společnosti HOBEGGO ke snížení nákladů společnosti JIHLAVAN na odstranění ekologických škod.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

23. Žalovaný má za to, že přijatá zdanitelná plnění, u kterých nebyl uznán nárok na odpočet daně, a jejichž využití je žalobcem deklarováno pro uskutečněná plnění fakturovaná společností JIHLAVAN, byla ve skutečnosti využita výhradně k dosažení vlastního ekonomického prospěchu žalobce, tedy získání slevy z kupní ceny akcií pořízených od společnosti HOBEGGO, který však nelze považovat za plnění ve smyslu § 72 odst. 1 zákona o DPH.
24. K námitce žalobce, že napadené rozhodnutí je vnitřně rozporné, obsahuje nepřesné a zavádějící údaje a je v některých částech nejednoznačné, žalovaný uvedl, že jde o obecné, ničím neodůvodněné tvrzení, na které nelze adekvátně reagovat a vyjádřit se k němu - žalobce neuvedl, v čem konkrétně spatřuje vnitřní rozpornost rozhodnutí ani to, které závěry žalovaného jsou nepřesné, zavádějící a nejednoznačné a proč.
25. K namítané nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí o odvolání tak žalovaný toliko obecně uvádí, že se vypořádal se všemi odvolacími námitkami žalobce. Napadené rozhodnutí o odvolání splňuje všechny požadavky, které judikatura stanoví jako předpoklad přezkoumatelnosti (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 9 Afs 10/2011 - 92 ze dne 17. 8. 2011).
26. Při jednání soudu dne 4. května 2022 setrvali účastníci na svých skutkových i právních stanoviscích. Zástupce žalobce navrhl, aby soud zrušil jak napadené rozhodnutí, tak i rozhodnutí prvoinstanční, a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, pověřená zástupkyň žalovaného navrhla zamítnutí žaloby.

III.

Posouzení žaloby

27. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
28. Soud především konstatuje, že mezi účastníky nebylo sporu ohledně průběhu daňového řízení, ani o tom, jaké podklady pro rozhodnutí měly orgány daňové správy k dispozici, resp. jaké podklady žalobce v průběhu daňového řízení předložil. Spor tedy byl veden pouze a právě o to, zda žalobce prokázal existenci přímé a bezprostřední souvislosti mezi přijatým plněním na vstupu a uskutečněným plněním na výstupu.
29. O jednotlivých žalobních námitkách uvážil soud takto:
30. Především neakceptoval tvrzení žalobce o nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí. Jak správně uvedl ve svém vyjádření k žalobě žalovaný, podle ustálené judikatury správních soudů je rozhodnutí o odvolání přezkoumatelné, pokud je z něj patrné, na základě čeho bylo rozhodnuto, a je v něm vysvětleno, z jakých důvodů jsou námitky účastníka řízení shledány nedůvodnými, dále z rozhodnutí musí být zřejmé, podle které právní normy správní orgán rozhodoval a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů, a z jeho odůvodnění pak musí být dále určitelné, proč správní orgán nepovažoval za důvodnou právní či skutkovou argumentaci účastníka řízení uplatněnou v odvolání a proč jeho námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené.
31. Soud konstatuje, že v tomto smyslu žalobou napadené rozhodnutí zcela ob stojí, neboť je z něj náležitě zřejmé, jaké skutečnosti vzal žalovaný za podklad svého rozhodnutí, jaké

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

právní normy aplikoval a jakými úvahami dospěl ke svým závěrům. Z rozhodnutí je též zřejmé, proč žalovaný nevyhověl námitkám, které žalobce uplatnil v odvolání.

32. Současně soud nemohl vyhovět námitce žalobce o tom, že napadené rozhodnutí má být vnitřně rozporné, obsahovat nepřesné a zavádějící údaje a v některých svých částech být nejednoznačné. Tyto výhrady žalobce uplatnil v natolik obecné a nekonkrétní formě, že soud na ně při přezkumu napadeného rozhodnutí nemohl jakkoliv reagovat.
33. Pokud pak jde o věc samotnou, tedy neuznání nároku na odpočet daně z přidané hodnoty v souvislosti s plněními deklarovanými žalobcem, soud především v obecné míře odkazuje na závěry, k nimž dospěl žalovaný.
34. Je především nutno souhlasit s tím, že podle ust. § 72 odst. 1 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů, plátce daně *je oprávněn k odpočtu daně na vstupu u přijatého zdanitelného plnění, které v rámci svých ekonomických činností použije pro účely uskutečňování plnění*, vyjmenovaných v ust. písm. a) až e) citované normy.
35. Současně platí, že podle ust. § 92 odst. zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů, *daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních*.
36. Jestliže tedy žalobce hodlal uplatnit nárok na odpočet daně z přidané hodnoty u přijatých plnění, byl povinen prokázat nejen to, že taková plnění reálně přijal, ale v případě pochybností především to, že taková plnění souvisela s uskutečněním jeho vlastních plnění.
37. Jelikož z obsahu účetních a jiných dokladů, které žalobce předložil - zde soud odkazuje na jejich výčet v odstavcích [37] až [40] napadeného rozhodnutí - nebyla zřejmá taková přímá a bezprostřední souvislost s jeho vlastní podnikatelskou činností, správce daně jej nejprve vyzýval k odstranění těchto pochybností a následně u něj provedl daňovou kontrolu. Ani na základě podkladů, předložených na výzvu žalobcem, ani na základě zjištění učiněných při daňových kontrolách, nebylo však možno dospět k závěru o přímé a bezprostřední souvislosti mezi plněními na vstupu a uskutečněnými na výstupu. Zde lze pro stručnost odkázat na argumentaci žalovaného v odstavcích [56] až [60] odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde přezkoumatelně vyložil svá východiska i závěry.
38. Ostatně ani ze skutečností, které žalobce uvedl v podané žalobě, nijak nevyplývá nutná přímá a bezprostřední souvislost mezi plněními na vstupu a uskutečněnými na výstupu. Zejména z popisu účelu a smyslu předmětných plnění, tak jak je podán v odst. 27 žaloby, takovou souvislost nelze nijak vyvodit. Z předmětného popisu lze podle názoru soudu zjistit pouze to, že žalobcem získané informace mohly prospět společnosti JIHLAVAN, nikoliv však, že by z nich měl hospodářský prospěch žalobce.
39. Konečně soud musel odmítnout námitku, spočívající v tvrzení, že správce daně a žalovaný se při uznatelnosti nároku z přijatých plnění nezabývali otázkou, k čemu a komu jednotlivá přijatá plnění vykázaná v rámci daňových přiznání sloužila, resp. že nezohlednili povahu jednotlivých přijatých plnění, a to především účel, za jakým byla tato plnění pořízena, a z toho důvodu nebyli schopni jejich správného zhodnocení.
40. Z obsahu napadeného rozhodnutí je zřejmé, že v této záležitosti opak je pravdou, neboť žalovaný se v části IV. jeho odůvodnění obsáhle vypořádal jak s hodnocením obsahu žalobcem předložených dokladů a jiných písemností, tak s vysvětlením toho, proč neshledal onu přímou a bezprostřední souvislost přijatých zdanitelných plnění s ekonomickou činností žalobce. Skutečnost, že povahu jednotlivých přijatých plnění

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

posoudily orgány daňové správy odlišně, než jak ji prezentoval žalobce, rozhodně neznamená, že by jejich úvahy a závěry byly nedostatečné nebo nepřezkoumatelné.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

41. Městský soud v Praze tedy po přezkoumání věci dospěl k závěru že žádný z žalobních bodů nebyl důvodný, a proto podanou žalobu podle ust. § 78 odst. 7 soudního řádu správního zamítl.
42. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn podle ust. § 60 odst. 1 soudního řádu správního, když žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 4. května 2022

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.